

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput X. De Valentiniano Juniore & Gratiano: & de persecutione à Valente
excitata: & quomodo Homousiani ab Arianis & Macedonianis exagitati,
Romam legatos misere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

A

Κεφ. θ'.

CAP. IX.

ὅταν αὐτοὶ τότε ἔπαυον οἱ πᾶν ἐν νικαίᾳ πρὸς τὴν ἀριστεύουσαν καὶ θεὸν ἐγγίλιον τὸ πᾶν ναυατιανῶν ἀρχομένου.

Quam graviter vexati sint eo tempore, quæ fidem Nicæni Concilii profitebantur: & de Agelio Novatianorum Episcopo.

Παραπλησίον ἢ κακῶν ἐπειρῶντο οἱ ἐν κωνσταντινῆ πόλει πρὸς ἐξουσίαν τὸ δόγμα τῆς ἐν νικαίᾳ συνελθούσῃ σὺν αὐτοῖς ἢ καὶ αὐτὰ ναυατὴ φρονησῆς καὶ πάσης μὴν, ἐλευθερῶν τὴν πόλεως ναυατιανῶν ἢ, καὶ τὰς ἐκκλησίας ἀποκλείωντος πρὸς τὴν βασιλείαν τῆς ἄλλων οὐκ εἶχεν ὅτι ἀποκλείσειεν ἢ καὶ πρὸς τὴν ἀποκλείωντος τῆς κωνσταντίνης βασιλείας ἀποκλείωντος ἢ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀγέλιον τότε εἰς ὑπερθερίαν φυγὴν κατέδικασεν ὅς ἐν τῆς κωνσταντίνης χρόνῳ ἤγειτο ἐν κωνσταντίνῃ πόλει ναυατιανῶν ἐκκλησίας ἐλέγετο ἢ ὅτι μάλα θαυμασίως πολιτεύωντος καὶ οὐδὲν ἐκκλησιαστικῆς νόμου ὁ ἢ βίβου ἢ ἢ αὐτῶν, τῆς τοῦ δὴ τὸ πρῶτον ἐν φιλοσοφίᾳ, κήσεως χρημάτων ἐλευθερῶν καὶ ἢ ἀποκλείωντος ἐν τῆς γήθησε ἢ καὶ ἢ ἀποκλείωντος αἰ ἐξουσίαν ἢ καὶ ἢ πολλῶν ἢ ὑπερθερίαν αὐτὸς μετέκλιθη, καὶ τὰς ἢ αὐτὸν ἐκκλησίας ἀπέλαθε, καὶ ἀδελφῶν ἐκκλησίας ἢ αὐτῶν ἢ τῆς μαρκιανῶς πρὸς τὴν βίβου καὶ λόγοις θαυμαζομένη, πάλαι μὴν ἐν τοῖς βασιλείοις ἐξουσίαν ἢ τότε δευτέρου ἢ τῆς ναυατιανῶν αἰρέσεως, χαρμαλικῆς λόγους ὅτι διδασκαλίας βασιλείας θυγατέρας, ἀναστασιάντης καὶ καρῶσαν ἢ αὐτῶν ἐπὶ ἐπὶ ἢ λατρεῖα καὶ τὴν κωνσταντινῶν ἐπὶ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶν ἢ καὶ ἢ, μόνους ναυατιανῶν τὰ εἰρημμένα ἢ ἢ.

Eodem modo exagitati sunt etiam ii, qui Constantinopoli fidem Nicæni Concilii sequebantur, & unâ cum illis Novatiani. Nam omnes quidem urbe eijci; Novatianorum vero etiam Ecclesias claudi Imperator præcepit. Alii non habebant quod clauderet: quippe jam pridem regnante Constantio ademptæ eis fuerant Ecclesiæ. Sed & Agelium eo tempore exilio damnavit: qui jam inde à Constantii temporibus, Novatianorum Ecclesiæ præerat Constantinopoli, & mirabili quadam ratione juxta leges Ecclesiasticas vivere dicebatur. Nam quod in Philosophia præcipuum est, à pecuniarum possessione semper alienus vixit. Ejusque vivendi ratio id factis declarabat; utebatur enim simplici tunica, & absque calceis perpetuo incedebat. Idem tamen haud multo post ab exilio revocatus, Ecclesias suas recepit, & collectas libere celebravit. Cujus rei causam præbuit Marcianus quidam, vir tum ob vitæ integritatem, tum ob doctrinam admirabilis. Qui prius quidem in palatio militaverat: tunc vero Novatianorum sectæ presbyter factus, Anastasiam & Carosam Imperatoris filias, artis Grammaticæ præceptis erudiebat; quarum nomine balnea quædam Constantinopoli etiamnum appellantur. Ob hujus enim viri auctoritatem & gratiam, eæ quæ modo dixi, Novatiani concessa sunt.

Κεφ. ι'.

CAPUT X.

ὅταν αὐτοὶ τότε ἔπαυον οἱ πᾶν ἐν νικαίᾳ πρὸς τὴν ἀριστεύουσαν καὶ θεὸν ἐγγίλιον τὸ πᾶν ναυατιανῶν ἀρχομένου.

De Valentiniano juniore & Gratiano: & de persecutione à Valente excitata: & quomodo Homousiani ab Ariani & Macedonianis exagitati, Romam legatos misere.

Υπὸ δὲ τῆτον τὸν χρόνον, οὐμῶν μὲν τῆς βασιλείας βαλεντινιανῶν γίνεται παῖς ἢ τὴν ὄντων ἢ πολλῶν δὲ ὑπερθερίαν, καὶ χαλιανῶν ὄντων πρὸς τῆς δεξιῆς εἶχε, καθίστατο βασιλεὺς ἐν τῆτω δὲ, καί τινες πρὸς τὸ εἶδος χαλάτης ἐμφερῆς λίθοις ἐν πολλοῖς τόποις καθάρρα γένησε, καὶ μεγίστων

Per idem tempus Imperatori Valentiniano in Occidentis partibus natus est filius ejusdem nominis. Nec multo post Gratianus, quem ante Imperium susceperat, Augustus ab ipso est nuncupatus. Eodem tempore, licet grando inusitata magnitudinis instar lapidum multis in locis cecidisset, & gravissimi

Nann

terrae motus tum alias urbes, tum praecipue Nicæam evertissent, Valens tamen Imperator & Eudoxius Episcopus, Christianos qui ab ipsis dissentirent, persequi non cessarunt. Et quidē adversus eos qui Nicænorum Antistitum sententiam lequebantur, res ipsis videbatur ex sententia aliquatenus succedere. Etenim majore in parte Imperii Valentis, ac praecipue in Thracia, Bithynia, Helleponto, & in ulterioribus Provinciis, hi nec Ecclesias habebant nec sacerdotes. Adversus Macedonianos vero, qui in illis partibus ipsos multitudine superabant, vehementi indignatione commoti sunt; & impetu in illos converso, non mediocriter eos vexarunt. Qui impendentium malorum metu perterriti, missis inter se per singulas urbes legationibus, satius esse judicaverunt, ut ad Valentinianum & ad Episcopum urbis Romæ confugerent, eorumque communioni jungerentur, quam ut cum Eudoxio & Valente, eorumque asseclis, in doctrina fidei communicarent. Hæc cum illi è re sua fore statuissent, tres ad id Episcopos ex suo numero delegerunt, Eustathium Sebastia, Silvanum Tarfi, & Theophilum Episcopum Castalorum. Eosque ad Valentinianum Imperatorem mittunt, cum literis ad Liberium Romanum Episcopum & ad Occidentales Antistites scriptis. Quibus eos hortabantur, ut legatos suos omni ope adjuvarent, & cum illis quid agendum esset perpenderent, & statum Ecclesiæ prout ipsis visum esset, corrigerent; quippe qui probam ac stabilem fidem ab Apostolis traditam retinerent, ac præ cæteris omnibus religionis curam gerere deberent. Et legati quidem cum in Italiam venissent, Imperatorem in Galliis morari didicerunt, bellum gerentem cum Barbaris eas accolentibus. Cumque ipsis difficile visum esset iter in Gallias propter bellum, literas dederunt Liberio. Et initio cum illo consilio de rebus quarum causa missi fuerant, Arium eosque qui idem cum illo sentirent ac prædicarent, sententia sua damnarunt. Omnem præterea hæresin fidei Nicæni Concilii adversantem rejecerunt: consubstantialis denique vocabulum susceperunt, quippe quod idem significaret, quod similis secundum substantiam. Harum rerum confessionē scriptis proditam cum

σεισμῶν ἄλλαις τε πόλεσι, καὶ νικαίᾳ τῶν βιθυνῶν εἰς ἀγὰν λυπηναμένην, οὗ ἐπαύσαντο ἐλάτης τὸ βασιλεὺς καὶ εὐδοξίου ὁ ἐπίσκοπος, ὅθεν ἑτέροις αὐτοῖς ἐξάλλοντες χριστιανὸς ἐκδιώκοντες ἢ ἄλλοι ὅθεν ὁμοδόξους τοῖς ἐν νικαίᾳ συνελθόντων ἐδόκει πῶς αὐτοῖς καθελθῶσαν τὸ πρῶτον μὲρον ἐν γὰρ τῶν πλείονι τῆς καθ' ἐλάτης ἀρχομένης, καὶ μάλις ἀνά τε θρακίαν βιθυνίαν καὶ ἐλλησποντον, καὶ ἐπιτεταμένον πρῶτον ἔτε ἐκκλησίας, ἔτε ἱερῶν εἶχον πρὸς δὲ ὅθεν τὰ μακεδόνια φρονήτας, πολυπλάσιος ἀπὸν ὄντας καὶ τὸ δὲ τὸ κλίμα, ἐχαλέπανον καὶ τρεπέντες ἐπ' αὐτὰς, ἢ μετρίως ἐδιδάκοντες δὲ, δέει τῶν ἐπισημοτέρων κακῶν, οὐκ ἀπεσβόδισάμενοι πρὸς ἀλλήλους κατὰ πῶν, ἀμεινον ἐδοκίμασαν ἐπὶ ἐκκλησιανὸν καὶ τὸν ῥωμαίων ἐπίσκοπον καθύφυνεν, καί κείνοις μάλλον ἢ ἐνδοξίῳ καὶ ἐκλεινῆ τοῖς ἀμφ' αὐτὰς κοινῶν τῆς πίστεως καὶ ἐπεὶ τὰ δὲ καλῶς ἔχον ἐδόξεν, ἀμεινον ἐπὶ τέτοις ῥεῖσι ἔξ αὐτῶν, εὐσαβίον τε ἐν ἐκκλησίᾳ ἐπίσκοπον, καὶ σὺν ἑαυτῶν τὸν ταρσῆ, καὶ θεόφιλον τὸν κασαβαλῶν καὶ πρὸς ἐκκλησιανὸν τὸν βασιλέα πῶν πρῶτον γραψάμενος λιβερίῳ τῶν ῥωμαίων ἐπίσκοπον, καὶ τοῖς ἀνά τὴν δύσιν ἱερεῖσιν, οἷα δὴ πῶν δόκιμον καὶ βεβαίαν διὰ τῆς ἀποστολικῆς ἔχουσι, ἔπρὸς τῶν ἄλλων, πρῶτον ἢ τῶν ἱερῶν οφείλουσι, παυλὶ δὲ ἐνεὶ συλλαβῆσιν τοῖς αὐτοῖς πρῶτον, ἔπειτα αὐτοῖς αὖτε τῶν πρῶτον βεβηλῶσαδ, ἕως ἀν' ἐδοκίμασιν διορθῶσαν τὰ τ' ἐκκλησίας πρῶτον καὶ οἰκονομίας, καὶ ἰταλίαν ἀφικόμενοι, ἐγνωσαν τὸν βασιλέα εἰς γαλατῶν διάγειν, τοῖς ἀρχιερεῖσιν τῶν δὲ βαρβάρων μαχόμενον ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῖς τῆς ἐπὶ γαλατίας ὁδὸν διατιθεῖν ἡμενον. ἔδωκαν λιβερίῳ τὰ γράμματα πρῶτον ἡμενον καὶ οἰκονομίας, καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῶν φρονήτων καὶ διδασκόντων ἀποκηρύξεις ἢ πῶν αἵρεσιν ἐναντικείμενον τῆς πίστεως ἐν νικαίᾳ συνόδῳ καὶ τὸ ὁμοόμοιον ὄνομα δὲ ἔχοντες τῶν ὁμοίων καὶ ἕσαν τὰ αὐτὰ σημαῖον ἐπὶ δὲ τέτων ἔγραφον ὁμολογίαν αὐτῶν ὅτι

λιβερίου, ἐκονώνησεν αὐτοῖς· καὶ τοῖς ἀνα-
τὴν ἐπιτοκίους ἐγράψεν, τῆς ὁμοιοῦσας καὶ
τῆς περὶ τὸ δόγμα συμφωνίας ἐπαίνων καὶ τὰ
πρὸς ἑδὺ πρὸς τοὺς πεπερασμένα ἐμήνυσεν·
Ἦν δὲ τῶν ἀμφὶ τὸν εὐσταθιον, ἡ ὁμολο-
γία ἡδε.

Κεφ. ια'.

Ὁμολογία εὐσταθίου, σιλβανῶ, θεοφίλου, τῶν ἀπὸ μακεδονίας,
ἀπὸς λιβερίου τὸν ἴσμιον ἐπίσκοπον.

Κυρία ἀδελφῶν, καὶ συλλεῖθρα γὰρ λιβερίῳ,
εὐσταθίου, σιλβανῶ, θεοφίλου, ἐν κυ-
ρια χαίρειν.

Διατάς τῶν ἀρετικῶν μανιώδης ὑπο-
κινῶσας, οἱ ἑταῶν τῶν καθολικαῖς ἐκ-
κλησιαῖς σκάνδαλα ἐπαείρην, τέτα χάριν
πᾶσαν ἀφορμὴν αὐτῶν ἀναρετῆς, ὁμολο-
γῶμεν τὴν σωδὸν τὴν ἡρομένην ἐν λαμ-
φάκῳ, Ἐσμύρῃ, καὶ ἐν ἑτέροις διαφοροῖς τό-
ποις τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἢς σωδὸς
πρὸς ἐξείαν ποιέμενοι, πρὸς τὴν χριστιανίαν
καὶ πάντας ἑδὺ ἰταλῆς καὶ διλικῆς ἐπισκόπους
γράμματα κομιζόμεν, τὴν πίσιν τὴν καθολι-
κὴν κεχρῆν καὶ φυλάσσειν, ἡπίς ἐν τῇ ἀγία νι-
καίων σωδῶ ἐπὶ Ἐ μακαρίων κωνσταντίνου
καὶ τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ θεοφόρων πατέρων
βεβαιωθεῖσα, ἀκεραία καὶ ἀσαλεύτω τῇ
καλάσσει ἕως νῦν καὶ διηνεκῶς μένει, ἐν ἣ τὸ
ὁμοῖον ἀγίας καὶ εὐσεβῶς καὶ ὑπερβαλῶς τῆ
δοξῆς διαστροφῆς ὁμοίως καὶ ἡμᾶς καὶ τῶν
πρὸς ἡμᾶς ἐκείνων τὴν αὐτὴν πίσιν κεκεράνηκαμεν
καὶ κεχρῆν, Ἐ ἀχειτέλες φυλάσσειν, ἰδίᾳ χρι-
στοῦ ὁμολογῶμεν καὶ ἀκακίαν ἄρειον καὶ τὴν
ἀπὸ τῆς διδαχῆς αὐτῆς, σωτοῖς μαθηταῖς αὐ-
τῆς, Ἐ πᾶσαν αἵρεσιν πατροπασιανῶ, μαρκιῶ-
ν, φωνῶ, μαρκέλλων, καὶ πάλιν Ἐ Σαμο-
σαίως, καὶ τῶν τὴν διδαχὴν καὶ πάντας ἑδὺ
ὁμοφρονῶν ἀντιῶν καὶ πᾶσας τὰς αἵρέσεις
ἡς ἐναντιωμένους τῇ ἀσφαιρημένη ἀγία πίσει,
ἡπίς εὐσεβῶς ἐξείεθη ὑπὸ τῶν ἀγίων πατέρων
ὀνικαία, ἀναθεματίζοντες ἀναθεματίζον-
τες ἄρειον ἕξαιρέτως, καὶ τὰ ἐν τῇ δριμύνῳ
σωδῶ, ὅσα ὑπερβαλῶς ταύτης τῆ ἀσφαιρη-
μένης πίσεως τῆ ἀγίας σωδῶ νικαίων ἐπε-
χρῆν οἷς δόξα Ἐ ἐπορχία ὑποπειθεῖν ἐν
κωνσταντινῶ πόλει κομιθεῖσιν ἀπὸ νίκης τῆς
ἀρετῆς, ὑπεγράψαμεν ταῦτα ὁμολο-

A Liberius ab ipsis accepisset, cum eis
communicavit: scripsitque litteras ad
Orientales Episcopos, ob concordiam &
fidei consensum eos laudans; & quæ
cum legatis gesta erant, iisdem signifi-
cavit. Porro Eustathii & Collegarum con-
fessio ejusmodi fuit.

CAP. XI.

Eustathii, Silvani, ac Theophili, qui à
Macedonianis ad Liberium missi fue-
rant, confessio.

B Domino Fratri & comministro Liberio, Eus-
tathius, Silvanus & Theophilus,
in Domino salutem.

P R o p t e r i n f a n a s h æ r e t i c o r u m o p i -
niones, qui Ecclesiæ Catholicæ of-
fensionem causam præbere non cessant,
nos omnem illis occasionem adimere
cupientes, profitemur & asseveramus,
Synodum Episcoporum Orthodoxo-
rum, quæ Lamplaci & Smyrnæ aliisque
in locis habita est; cujus Synodi legatio-
nem obeuntes, tum ad tuam benignita-
tem, tum ad universos Italiæ & Occi-
dentis Episcopos litteras adferimus, Ca-
tholicam fidem tenere & custodire, quæ
in sacrosancta Synodo Nicæna tempo-
ribus beatæ memoriæ Constantini, à
trecentis decem & octo divinitus inspi-
ratis Episcopis comprobata, hæcenus in-
tegra & inconcussa perpetuò permansit:
in qua consubstantialis vocabulum ad-
versus Arii pravitatem pie sancteque po-
situm est. Similiter etiam nos unà cum
supradictis, eandem fidem tenuisse ac
tenere, & usque ad extremum spiritum
servaturos esse, ipsi manu nostra profite-
mur: Arium & impiam ejus doctrinam,
unà cum discipulis illius, & eadem
cum illo sentientibus condemnantes.
D Omnem præterea hæresin Patropo-
fiani, Marcionis, Photini, Marcelli,
& Pauli Samosatani. Horum doctri-
nam & universos qui idem cum illis
sentiant, omnes denique hæreses ad-
versantes sanctæ fidei supradictæ, quæ
pie à sanctis Patribus Nicææ exposita
est, anathemate damnamus: anthe-
ma præcipue dicentes Ario, & iis quæ in
Ariminensi Synodo gesta sunt contra
prædictam fidem sancti Concilii Nicæ-
ni. Quibus ab oppido Thraciæ Nice-
allatis, dolo ac perjurio circumven-
ti, Constantinopoli subscripsimus.

Nann ij